

column

wim
beekman

Met de hamer

Een half jaar geleden kwam de man met de hamer bij me langs. Ik kreeg zoveel pijn in mijn voet dat ik sommige zondagen de trap van de preekstoel nauwelijks meer op- en afkwam.

Vooraf vervelend was dat het dagelijks rondje wandelen niet meer lukte. Dan schoot een eind buiten het dorp ineens mijn voet in de kramp. En was het lang krukken aan de arm van mijn vrouw voor we weer thuis waren.

Er kwamen dagen dat ik opzag tegen het loopje naar de voordeur van de buurman om deze krant door zijn brievenbus te doen. Wat ik bedoel te zeggen, is dat al het gedoe mij aardig in de greep begon te krijgen.

Huisarts, orthopedisch specialist in het ziekenhuis en fysiotherapeut vonden niets ernstigs,

Een mens haalt zich wat in het hoofd

en op röntgenfoto's was niets te zien. Wel viel het allen op dat ik flink doorgezakte voeten had. „Dat zou een oorzaak kunnen zijn. Wij adviseren zoeltjes op maat te laten maken bij een podotherapeut.”

Inmiddels besloop mij een man met een veel grotere hamer: de vrees dat ik letterlijk door mijn hoeven zou zakken. Ik ben inmiddels 62, zou dit het einde zijn van de tijd waarin ik onbezorgd zou kunnen gaan en staan waar ik wilde? Een mens haalt zich wat in het hoofd.

In arren moede kwam ik bij de podotherapeut aan. Wij bleken leeftijdgenoten. Over haar leesbril keek zij mij bemoedigend

aan. „Wilt u mij gewoon uw eigen verhaal vertellen, zonder uw bijgedachten en de bevestiging van anderen?” Dus vertelde ik wat ik voelde, waar, en sinds wanneer.

Toen ik bij mijn doorzakkende voet was gekomen, hief ze haar hand op: „U hebt gewoon platvoeten, die hebt u uw hele leven al, vermoedelijk geërfd van uw ouders. Daar hebt u zich van kinds af aan al mee gered, die houden het nog jaren vol. In uw voet zal iets verkeerd geschoten zijn. Daar kan ik de voet ‘manueel voor behandelen’.”

Ik klaarde op. Geen zoeltjes, en hopelijk een einde aan mijn kramp. „Dat doe ik met een hamer”, vervolgde zij en trok een la open met daarin een flinke bouwvakkershamer en een forse drevel. Ik moest even slikken, maar wie A zegt moet ook B zeggen.

Het bleek een beheerste, pijnloze behandeling, waarbij zij voorzichtig een aantal beentjes in mijn voet weer in goede positie tikte. De man met de hamer werd vakkundig verdreven door de vrouw met de hamer. Sindsdien gaat het steeds beter met mijn voet. En – belangrijker – het is opgeklaard tussen mijn oren.

Mijn doorgezakte voeten heb ik overigens geërfd van mijn moeder. Zij wist niets van vrees voor mannen met hamers. Ze had zo haar eigen manier van zeggen:

*De mens lijdt meestal het meest
Door 't lijden dat hij vreest
En dat nooit op komt dagen.
Dies heeft hij meer te dragen
Dan God te dragen geeft.*

wim.beekman@lc.nl